

Η ζωή του

Ο Αθανάσιος Βαδόκας γεννήθηκε το 1920 στη Ζίτσα. Γονείς του ήταν η Αρτεμισία και ο Βασίλειος Βαδόκας. Πέρασε τα παιδικά του χρόνια στη Ζίτσα, όπου έμαθε τα πρώτα του γράμματα. Έφηβος πια το 1936 φεύγει για την Αθήνα με μόνο εφόδιο την ευχή και τις συμβουλές της μητέρας του.

Στην Αθήνα εργάζεται σε διάφορες δουλειές, κυρίως όμως στο αρτοποιείο της θείας του, Ελένης Λέντζου στην Καλλιθέα, η οποία κατά κάποιον τρόπο ήταν και κηδεμόνας του. Για κείνα τα χρόνια η δουλειά σ' ένα αρτοποιείο ήταν ευτύχημα για τα επαρχιωτόπουλα. Εκεί είχαν τουλάχιστον καθημερινό φαγητό και ζεστασιά που τα έσωζε κυριολεκτικά από την φυματίωση που τότε "σάρωνε" τα νιάτα που έφταναν στην πρωτεύουσα για μια καλύτερη ζωή.

Ανήσυχος όμως μυαλό ο Θανάσης Βαδόκας αποφασίζει το 1938 να εγκατασταθεί στην Θεσσαλονίκη, όπου εργάζεται και εκεί στο αρτοποιείο του θείου του Ιωάννη Ντάγκα, που τα χρόνια εκείνα ήταν το μεγαλύτερο και γνωστότερο στη Θεσσαλονίκη. Η κήρυξη του πολέμου τον βρίσκει στη Θεσσαλονίκη και αμέσως παρουσιάζεται στο στρατόπεδο της Κορίνθου, μαζί με άλλους συγχωριανούς του, για να υπηρετήσει την πατρίδα.

Με την ιδιότητα του οδηγού στα βαριά άρματα μάχης, πολέμησε στην Πίνδο και στην Πελοπόννησο, πήρε μέρος σε πολλές μάχες και δύσκολες επιχειρήσεις, τόσο στον Ελληνοϊταλικό όσο και στον Εμφύλιο πόλεμο. Το τέλος του πολέμου τον βρίσκει στη Ζίτσα, στο μύλο του Μήτρου Σταύρου στην Γλίτζανη.

Το 1944 ο ζιτσαίος Κώστας Έξαρχος, συμβολαιογράφος Αθηνών, με επιστολή του, τον πληροφορεί ότι ο πατέρας του ήταν μεταξύ των εκτελεσθέντων, ενώ κακοπροαίρετοι συνεργάτες του λυμαίνονταν την περιουσία του και κακομεταχειρίζονταν το εργοστάσιο στην Αθήνα. Μετά από αυτή την είδηση παίρνει τη μεγάλη και καθοριστική για τη ζωή του απόφαση, να εγκατασταθεί στην Αθήνα, με σκοπό να συνεχίσει τη λειτουργία της πατρικής επιχείρησης, που ήταν ένα εργοστάσιο κατασκευής σουστών αυτοκινήτων και να βάλει ένα τέλος στο χάος που είχε δημιουργηθεί μετά τον θάνατο του πατέρα του. Οι γνώσεις πάνω στο αντικείμενο ήταν ανύπαρκτες αλλά η διάθεση για σκληρή δουλειά και δημιουργία ήταν μεγάλη.

Έτσι σιγά-σιγά η επιχείρηση άρχισε να αποδίδει καρπούς. Το 1947 νεαρός επιχειρηματίας πλέον έρχεται στη Ζίτσα για να γιορτάσει το Πάσχα με τη μητέρα του. Τη Μεγάλη Παρασκευή σε μια βόλτα που έκανε στα Γιάννενα, στο Γυαλί Καφενέ γνωρίζει την αγαπημένη του Μαρίκα με την οποία παντρεύονται το 1950. Από το γάμο τους απέκτησαν δύο κόρες τη Γιολάντα και την Άρτεμη και τέσσερα εγγόνια, τη Ροζελίτα και την Μίρκα, κόρες της Γιολάντας και τον Αναστάση και τον Θάνο, γιους της Άρτεμης.

Το 1950 η επιχείρηση έχοντας πλέον πάρει την ανιούσα στεγάζεται σε ένα σύγχρονο, καινούριο εργοστάσιο 4.000 τ.μ. επί της Λεωφόρου Καβάλας. Η σκληρή δουλειά και ο αγώνας συνεχίζεται. Έτσι το 1965 σαν επιχειρηματίας κάνει άλλο ένα μεγάλο άλμα και οικοδομεί το τεράστιο ακίνητο που στεγάζει τον σταθμό των υπεραστικών λεωφορείων στον Κηφισό και δίπλα ένα καινούργιο εργοστάσιο με ακόμη πιο σύγχρονο εξοπλισμό. Το 1987 οικοδομεί το τρίτο στη σειρά εργοστάσιο στην οδό Δράκοντος στην Αθήνα με σκοπό την κάλυψη των

απαιτήσεων της επιχείρησης που αυξανόταν συνεχώς. Τα χρόνια περνάνε και η τρίτη γενιά, η Γιολάντα και η Άρτεμις, εργάζονται στην επιχείρηση με ζήλο. Το 1998 το εργοστάσιο μεταστεγάζεται στη Θήβα της Βοιωτίας σε υπερσύγχρονες εγκαταστάσεις 15.000 τ.μ. Σήμερα αναλαμβάνει τα ηνία η τέταρτη γενιά, τα εγγόνια του Α. Βαδόκα, ολοκληρώνοντας τις σπουδές, που σχετίζονται με το αντικείμενό τους.

Η προσφορά

Η Αδελφότητα Ζιτσαίων της Αθήνας τίμησε τον μεγάλο συμπατριώτη τους και για 30 χρόνια τον εξέλεγε Πρόεδρο της. Από τη θέση αυτή με το συνεχές ενδιαφέρον του, με τις γνωριμίες του αλλά και με γενναίες οικονομικές συνεισφορές, συνέβαλε αποφασιστικά στην κατασκευή του δρόμου Ζίτσας-Κληματίας, στην ίδρυση και εγκατάσταση της Μαθητικής Εστίας, στην οικοδόμηση του Γυμνασίου, στην ίδρυση και εγκατάσταση στη Ζίτσα του Συνεταιριστικού Οινοποιείου.

Το 1977 οικοδομεί εκ βάθρων το καλαίσθητο κτίριο της βιβλιοθήκης στο κέντρο του χωριού, όπου για πολλά χρόνια φιλοξενούνται και τα γραφεία της Κοινότητας και σήμερα του Δήμου. Εμπλουτίζει δε τη Βιβλιοθήκη, μαζί με άλλους ζιτσαίους όπως η Χρυσάνθη Ζιτσαία κι ο αρχίατρος Δημήτρης Γιούνης, με εκατοντάδες τόμους βιβλία δημιουργώντας έτσι έναν πνεύμονα γνώσης στο χωριό και συνεχίζοντας την παράδοση της μεγάλης Φιλιτείου Βιβλιοθήκης, που δυστυχώς καταστράφηκε.

Αλλά και πάλι ο Θανάσης Βαδόκας δεν σταματά εδώ. Τούτη τη μεγάλη πολιτιστική προσφορά συμπληρώνει με αυτή προς το έθνος και την ιστορία του. Στον αύλιο χώρο της Βιβλιοθήκης στήνονται οι προτομές του εθνομάρτυρα Δημητρίου Νικολίδη και του Πατριάρχη Ιερεμία, τέκνα αμφότεροι της Ζίτσας, με τεράστια προσφορά στον αγώνα για την εθνική ανεξαρτησία.

Το 1992 ο Θανάσης Βαδόκας με απλοχεριά, ίδια με αυτή των συναισθημάτων του και της αγάπης του για τη Ζίτσα, κτίζει τον Τουριστικό Ξενώνα της Καλλιθέας με το καφενείο. Ένα έργο που πέρα από τη δυνατότητα της φιλοξενίας, που δίνει στον τόπο, συγχρόνως είναι και ένας χώρος πολλαπλών χρήσεων, άνετος και πολιτισμένος, όπου μπορούν να οργανώνονται γάμοι, χοροί, συνεσιώσεις και συγκεντρώσεις, ενώ παράλληλα οι κάτοικοι του χωριού απολαμβάνουν το καφενείο έτσι όπως το έχουν μάθει από παλιά, σαν τόπο συνάντησης με τον καφέ και το ρακί, το τάβλι και το "χαρτάκι" και τις ατελείωτες θορυβώδεις συζητήσεις. Αξίζει να σημειωθεί ότι και αυτός και η γυναίκα του Μαρίκα εργάστηκαν με πάθος και πέρασαν πολλές δυσκολίες και ταλαιπωρίες μέχρι να ολοκληρωθεί το έργο αυτό.

Με την προσφορά του ο Θ. Βαδόκας συγκαταλέγεται μέσα στους μεγάλους ευεργέτες της Ζίτσας. Το ήθος και η αγάπη για τον τόπο του διεκδίκησε μια θέση στην καρδιά των ανθρώπων της ιδιαίτερης πατρίδας του, ενώ παράλληλα αφήνει μια γνήσια παρακαταθήκη ανθρωπιάς σ' εμάς τους νεότερους.